

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/15/2025
Identifikačné číslo spisu: 1320208612
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1320208612.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: W. Z., narodená XX. W. XXXX, M., G. XXX/XX, zastúpená advokátom Mgr. Martinom Černákom, so sídlom Bratislava, Zochova 5, proti žalovanému v 1. rade: Blackside, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 48, IČO: 48 191 515, zastúpený AB Legal s. r. o., so sídlom Bratislava, Lachova 32, žalovanému v 2. rade: SIXAVA DEVELOPMENT, s. r. o., so sídlom Svätý Jur, Veltlínska 1909/15, IČO: 51 473 682, žalovanému v 3. rade: K. Z., narodený XX. J. XXXX, M., Š. XXX/XX a žalovanej v 4. rade: I. Z., narodená XX. T. XXXX, M., Š. XXX/XX, o určenie neplatnosti dražby, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/99/2020 a v súčasnosti je vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-12C/99/2020, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 06. decembra 2023 sp. zn. 2Co/84/2023, takto

rozhodol:

I. V konaní pokračuje s právnym nástupcom žalovaného 2/: SIXAVA DEVELOPMENT, s. r. o., IČO: 51 473 682, so sídlom Veltlínska 1909/15, Svätý Jur.

II. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 6. decembra 2023 sp. zn. 2Co/84/2023, z r u š u j e a v e c mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

III. Uznesenie Mestského súdu Bratislava IV č.k. B3-12C/99/2020-173 z 20. februára 2024 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) určil, že dobrovoľná dražba vykonaná dňa 16. 07. 2020 v Bratislave na základe návrhu navrhovateľa dražby obchodnej spoločnosti Blackside, a.s. so sídlom Plynárenská 7/A, 821 09 Bratislava, IČO: 48 191 515, podľa osvedčenia o vykonaní opakovanej dobrovoľnej dražby spisanej notárkou JUDr. Erikou Szórádovou do notárskej zápisnice N 495/2020, Nz 19668/2020, NCRI s 20015/2020, k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k.ú. N. B. X., evidovaným na LV č. XXX, a to rodinný dom súpisné číslo XXX postavený na parcele registra „C“ č. 67/2, parcela registra „C“ č. 67/2 o výmere 419 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie a parcela registra „C“ č. 67/5 o výmere 181 m², druh pozemku: ostatná plocha, spolu s ďalšími vecami predstavujúcimi príslušenstvo alebo súčasť nehnuteľností, a to hospodárska budova na parcele č. 67/2,

uličné oplatenie na parc. č. 68/1, oplatenie záhrady na parc. č. 67/2, plot vo dvore na parc. č. 67/2, prípojka vody na parc. č. 67/2, vodomerná šachta na parc. č. 68/1, prípojka kanalizácie na parc. č. 67/2, žumpa na parc. č. 67/2, prípojka nízkeho napätia na parc. č. 67/2 a 68/1, spevnené plochy na parc. č. 67/2 a 68/1, prípojka plynu na parc. č. 67/2, vonkajšie schody na parc. č. 67/2, a to v celosti, je neplatná. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania od žalovaných v 1. až 4. rade v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 527/2002 Z.z. upravujúce neplatnosť dražby (§ 20) a Občianskeho zákonníka upravujúce neplatnosť právneho úkonu (§ 37 a § 40). Konštatoval, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že podpisy žalobkyne tak na záložnej zmluve č. 2, ako aj na návrhu na vklad záložného práva zriadeného touto zmluvou do katastra nehnuteľností, nepredstavovali pravé podpisy žalobkyne. Hoci žalovaný v 1. rade namietal nedôkaznosť znaleckého posudku č. 8/2019, súd prvej inštancie mal za to, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom, a teda aj znalecké posudky vykonané v trestných konaniach, pričom žalovaný v 1. rade netvrdil a ani nepreukázal, že by predmetný znalecký posudok nebol získaný zákonným spôsobom a navyše ani netvrdil a nepreukázal opak skutkového záveru vyplývajúceho z tohto znaleckého posudku. Zároveň skutkové závery vyplývajúce z tohto znaleckého posudku boli podporené aj závermi z ďalšieho znaleckého posudku (ako vyplýva z uznesenia o vznesení obvinenia žalovanému v 3. rade), podľa ktorých sfaľované podpisy žalobkyne boli vyhotovené žalovaným v 3. rade. Vzhľadom na uvedené považoval súd prvej inštancie skutočnosť, na ktorú treba vedecké poznatky (t.j. skutočnosť ohľadom pravosti podpisu žalobkyne) za posúdenú súdnym znalcom, teda osobou na to oprávnenou podľa § 207 CSP, a to bez ohľadu na to, či takýto znalecký posudok bol nariadený v tunajšej civilnej veci alebo v inej trestnej veci. Nesporným a preukázaným zároveň bolo aj to, že na základe tejto záložnej zmluvy č. 2 bola vykonaná namietaná opakovaná dražba zo dňa 16. 07. 2020.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že v prípade, ak poskytovateľom zálohu (predmetu záložného práva) je aj iná osoba ako dlžník, je potrebné, aby poskytovateľ zálohu bol spolu so záložným veriteľom a dlžníkom účastníkom záložného pomeru. To znamená, že v takom prípade ide o trojstranný právny záväzkový vzťah, na vznik ktorého sa vyžaduje, aby návrh na uzatvorenie takejto trojstrannej zmluvy podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka bol podľa § 43c Občianskeho zákonníka včasne prijatý všetkými osobami, ktorým bol predmetný návrh na uzatvorenie zmluvy určený. Ak teda navrhovateľom záložnej zmluvy č. 2 bola spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. ako pôvodný veriteľ/záložný veriteľ, na uzatvorenie záložnej zmluvy č. 2 sa podľa § 43c Občianskeho zákonníka vyžadovalo včasné prijatie tohto návrhu všetkými, ktorým bol určený, a to žalobkyňou ako poskytovateľom zálohu a žalovanými v 3. a 4. rade ako dlžníkmi a súčasne aj poskytovateľmi zálohu, pričom toto ich včasné prijatie podľa § 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka muselo byť urobené v písomnej forme, teda podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka sa vyžadoval ich podpis ako osôb konajúcich/uzatvárajúcich záložnú zmluvu č. 2. Ak by k splneniu uvedených podmienok na uzatvorenie záložnej zmluvy č. 2 nedošlo, nebolo by možné konštatovať, že záložná zmluva č. 2 bola podľa § 44 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka vôbec uzatvorená, čím by nedošlo podľa § 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka ani k zriadeniu záložného práva a tým pádom ani k jeho vzniku podľa § 151e Občianskeho zákonníka, na základe čoho by nemohlo dôjsť ani k jeho výkonu podľa § 151j Občianskeho zákonníka. Samotné prijatie návrhu na uzatvorenie zmluvy podľa § 37 Občianskeho zákonníka predstavuje právny úkon, teda prejav vôle. Na to, aby sa vôbec mohlo uvažovať o tom, že určitý právny úkon bol daný, musia byť dané jeho hlavné prvky, a to existencia vôle konajúcej osoby (t.j. osoby, ktorej je návrh na uzatvorenie zmluvy určený) a prejavenie tejto vôle konajúcou osobou. Bez danosti týchto prvkov, nemožno vôbec uvažovať o tom, že došlo k právnemu úkonu, ktorým konajúca osoba prijíma návrh na uzatvorenie zmluvy (čím dôjde k uzatvoreniu zmluvy), keďže nebola daná žiadna vôľa a ani jej prejav. To znamená, že bez danosti týchto prvkov, nemožno právny úkon podrobiť testu jeho platnosti alebo neplatnosti (či už absolútnej alebo relatívnej), keďže neplatnosť právneho úkonu sa týka vadnosti buď samotnej vôle alebo jeho prejaviu. Inak povedané, na to, aby súd mohol konštatovať neplatnosť právneho úkonu, musí byť daná vôľa určitej konajúcej osoby a musí byť aj prejavená, inak sa nemožno zaoberať ich vadnosťou (platnosťou/neplatnosťou), keďže bez vôle a jej prejaviu, niet právneho úkonu. Ak teda nie je splnený

prvok vôle, teda ak vôľa neexistuje, nevznikne ani právny úkon. Zároveň platí, že ak vôľa existuje, ale konajúca osoba ju neprejavila, právny úkon taktiež nevznikne. Súd prvej inštancie teda ustálil, že ak jednou z konajúcich osôb pri uzatváraní záložnej zmluvy č. 2 musela byť aj žalobkyňa, podmienkou na jej uzatvorenie bolo, aby existovala vôľa žalobkyne uzatvoriť takúto zmluvu a aby túto svoju vôľu prejavila v písomnej forme (t.j. svojím podpisom podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Z vykonaného dokazovania však vyplývalo, že podpis žalobkyne na záložnej zmluve č. 2 nebol jej právnym podpisom, pričom zároveň nemala ani vedomosť o existencii záložnej zmluvy, čo znamenalo, že nemohla byť daná ani jej vôľa uzatvoriť takúto zmluvu. Na základe toho nebolo možné dospieť k inému záveru ako takému, že vo vzťahu k záložnej zmluve č. 2 nebola daná vôľa žalobkyne na jej uzatvorenie a preto zo strany žalobkyne ako jednej zo zmluvných strán (t.j. jednej z konajúcich osôb), nemohlo dôjsť ani k prijatiu takejto zmluvy podľa § 43c Občianskeho zákonníka, a teda nedošlo ani k jej uzatvoreniu podľa § 44 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, keďže žalobkyňa návrh na uzatvorenie záložnej zmluvy č. 2 nikdy včasne neprijala.

4. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že nemohlo dôjsť ani k zriadeniu záložného práva podľa § 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka (keďže záložná zmluva nebola uzatvorená), ani k jeho vzniku podľa § 151e Občianskeho zákonníka (a to bez ohľadu na to, že bol katastrom nehnuteľností povolený vklad záložného práva) a tým pádom ani k jeho výkonu podľa § 151j Občianskeho zákonníka, čo všetko malo za následok neplatnosť žalobkyňou namietanej opakovanej dražby zo dňa 16. 07. 2020, keďže nebol daný ten najzákladnejší predpoklad na jej vykonanie a to existencia účinne (a platne) uzatvorenej záložnej zmluvy.

5. Na základe odvolania žalovaného 1/ Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobkyni voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

5.1. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal potrebné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové závery, aplikoval na zistený skutkový stav príslušné zákonné ustanovenia. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a na zodpovedanie argumentácie uvedenej v odvolaní doplnil a uviedol nasledovné: Podľa ust. § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách v prípade ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. V danej veci dobrovoľná dražba bola uskutočnená na základe výkonu záložného práva, ktoré malo byť zriadené k predmetným nehnuteľnostiam, ako celku, na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam uzatvorená medzi záložným veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s. a záložcom 1/ W. Z. a záložcom 2/ K. Z. a I. Z.. Ďalej sa v zmluve záložca 1/ a záložca 2/ označuje spoločným označením záložca. Predmetom zmluvy bola dohoda zmluvných strán o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve záložcu. Zo zmluvy o zriadení záložného práva je zrejmé, že tu bol jasný úmysel záložného veriteľa zriadiť záložné právo k celej nehnuteľnosti. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby je tu dané, ak sa spochybňuje neplatnosť záložnej zmluvy. Z návrhu je zrejmé, že žalobkyňa napáda neplatnosť záložnej zmluvy a to z dôvodu, že danú zmluvu ako záložca 1/ nepodpísala. Bolo v konaní preukázané, že na predmetnej zmluve nie je jej podpis, a že došlo k jeho sfaľšovaniu. Dané je preukázané znaleckým posudkom, ktorý bol vyhotovený v trestnom konaní, ktorý posudok môže byť použitý určite ako dôkaz znalecký aj v tomto civilnom konaní, keď odpovedá na odbornú otázku, ktorá je predmetom aj tohto civilného konania. Odvolací súd má potom za to, že nakoľko tu nie je prejavená vôľa jednej zo zmluvných strán, nedošlo k platnému uzatvoreniu záložnej zmluvy. Ak takáto záložná zmluva bola podkladom k výkonu a uskutočneniu dobrovoľnej dražby, je dôvodné, v prípade ak sa osoba, ktorá bola dotknutá na svojich právach neplatnosti dovoľáva na súde, vysloviť, že je spochybnená platnosť záložnej zmluvy a teda je dražba neplatná. Záver o tom, že záložná zmluva vôbec nevznikla, je svojou podstatou a účinkami totožný so záverom o neplatnosti záložnej zmluvy. Ak by sme prijali argumentáciu žalobcu v 1. rade, že ak zmluva vôbec nevznikla, nemožno hovoriť o jej neplatnosti a preto nie je možné v argumentácii žalobkyne vidieť spochybňovanie neplatnosti záložnej zmluvy v zmysle ust. § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, došlo by zo strany súdu k odopretiu spravodlivosti a ochrany práv žalobkyne. Nie je dôvodný ani argument žalovaného v 1. rade, že nebolo dôvodné vysloviť neplatnosť dražby k celej nehnuteľnosti.

Odvolací súd má za to, že vzhľadom na to, že zo záložnej zmluvy je zrejmé, že záložné právo bolo zriadené k celej nehnuteľnosti (čomu zodpovedá aj výška zabezpečovanej pohľadávky), a pre absenciu podpisu jednej zo zmluvných strán tu záložná zmluva, ktorá mala byť podkladom k výkonu dražby, nevznikla, nemožno dospieť k záveru, že v časti podielu záložcu 2/ je záložná zmluva platná. Dražba sa taktiež vykonávala k celej nehnuteľnosti a žalovaný v 2. rade, ktorý nehnuteľnosť vydražil, vydražil ju celú, je otázne, či by mal v úmysle vydražiť len podiel na nehnuteľnosti. Navyše žalovaný v 2. rade v tomto smere odvolanie voči rozhodnutiu o neplatnosti dražby k nehnuteľnosti ako celku, nepodal. K argumentu o nepreukázaní tvrdenia, že podpis na zmluve žalobkyne nebol jej, odvolací súd uvádza, že tento je nedôvodný. Žalobkyňa predložila síce kópiu znaleckého posudku a to časť posudku, ale označila ako dôkaz aj celý trestný spis, v ktorom sa nachádza znalecký posudok v celom rozsahu. Pre potreby daného konania predložila v kópii tú časť posudku, ktorá obsahuje potrebné závery, z ktorých je zrejmé, kto vykonal znalecký úkon, v akej veci bol vykonaný, čo bolo predmetom skúmania a aké sú závery posudku. Odvolací súd mal za to, že takto predložený a označený dôkaz je postačujúci a preukazuje tvrdenie žalobkyne o tom, že na záložnej zmluve nie je jej podpis. Rovnako súd prvej inštancie poukázal i k tej okolnosti, že bolo vznesené obvinenie žalovanému v 3. rade z dôvodu, že bolo znalecky preukázané, že podpis žalobkyne na predmetnej záložnej zmluve vykonal on, čo vyplýva z uznesenia v trestnom konaní. Podľa odvolacieho súdu je takéto vykonanie dôkazov postačujúce, tak ako uviedol aj súd prvej inštancie. Nič nebránilo žalovanému v 1. rade, ktorý mal z návrhu vedomosť, ako preukazuje žalobkyňa svoje tvrdenie, namietnuť ho a žiadať vykonať nové znalecké posúdenie, prípadne dať vyhotoviť súkromný znalecký posudok. Daný nevykonal.

5.2. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani poukazovanie na to, že žalobkyňa sa mohla domáhať svojich práv jedine žalobou pred vykonaním dražby, a že po vykonaní dražby už súd nemôže skúmať či došlo k platnému uzatvoreniu záložnej zmluvy. Nie je dôvodné ani poukazovanie na to, že práva patria bdelým. Je zrejmé, že žalobkyňa nemusela mať vedomosť o predmetnej záložnej zmluve, keď túto nepodpísala, ani jej nebolo katastrálnym úradom doručené rozhodnutie o vklade záložného práva. Taktiež nemožno spravodlivo požadovať, aby vlastník nehnuteľnosti pravidelne lustraval výpis listu vlastníctva svojej nehnuteľnosti. Žalobkyňa ihneď ako sa dozvedela, že na nehnuteľnosť v jej vlastníctve je zriadené záložné právo na základe zmluvy, ktorú nepodpísala, podnikla náležité kroky k ochrane, podala trestné oznámenie, informovala aj navrhovateľa dražby o daných skutočnostiach.

6. Proti predmetnému rozsudku podal dovolanie žalovaný 1/ a to z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

6.1. K dôvodom dovolania podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný 1/ uviedol, že argumentáciu súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu k podstatným otázkam prejednávanej veci považoval za nepresvedčivú, spočívajúcu v zmätočnosti a nelogickosti tejto argumentácie. Žalobkyňa sa podanou žalobou dožadovala určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby z dôvodu spočívajúcej v spochybnení platnosti záložnej zmluvy, ktorú nemala podpísať žalobkyňa, k uvedenému dôvodu súd prvej inštancie zaujal stanovisko, že na to, aby súd mohol skúmať neplatnosť záložnej zmluvy, musela byť najskôr účinne uzavretá, čo sa však nestalo. Dôvod neplatnosti vzhliadol z iného dôvodu ako bol uvedený v žalobe. A to z dôvodu, že boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, pričom však žalobkyňa v žalobe takéto netvrdila a preto ani nepreukázala. Odvolací súd k tomuto uzavrel, že záložná zmluva vôbec nevznikla, je svojou podstatou a účinkami totožná so záverom o neplatnosti záložnej zmluvy. Uvedené konštatovanie rozširuje dôvody neplatnosti dobrovoľnej dražby, nakoľko nemožno posudzovať platnosť uzavretej zmluvy, taktiež nezodpovedá zneniu § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. Zo znenia § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách vyplývajú 2 prípady, kedy môže súd určiť dražbu za neplatnú a to, že je spochybnená platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách. Ďalej chýbajú úvahy odvolacieho súdu na základe, ktorých dospel k zisteniam uvedeným v odvolaní, keďže neozrejmlil prečo nemožno dospieť k záveru, že v časti podielu záložcu 2/ (žalovaných 3/ a 4/) je záložná zmluva platná. Dovolací súd sa teda žiadnym spôsobom nezaoberal argumentáciu žalovaného 1/ a ktorá vychádza z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/2993/2009, ktorá je pre náležité posúdenie veci podstatná, pričom jedna z právnych otázok žalovaného 1/ vychádza práve z tohto rozhodnutia.

6.2. Žalovanému 1/ zo strany obidvoch súdov došlo k znemožneniu vykonania dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalovaný spochybňuje neuzavretie záložnej zmluvy, uvedené nemá

právnú relevanciu pre určenie dobrovoľnej dražby za neplatnú a táto otázka mala byť riešená v inom konaní ešte pred samotným vykonaním dobrovoľnej dražby. Žalovaný 1/ rozporuje úvahy súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov, ktorá bola kľúčová pre záver súdu prvej inštancie, že nedošlo k uzavretiu záložnej zmluvy žalobkyňou a to z listiny pozostávajúcej z troch strán, ktorej súd prvej inštancie dal punc hodnovernosti verejnej listiny ako znalecký posudok. Je síce pravdou, že za dôkaz môže slúžiť všetko čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov, avšak trojstranový výňatok zo 125-stranového znaleckého posudku nemožno bez možnosti komplexného preskúmania strany žalovaného 1/ hodnotiť ako jasný dôkaz o tom, že tieto podpisy nie sú pravými podpismi žalobkyne. Takýmto postupom už zo strany súdu prvej inštancie bolo žalovanému 1/ znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva spočívajúce v možnosti žalovaného 1/ oboznámiť sa s komplexným predmetným znaleckým posudkom, prípadne dať si vypracovať súkromný znalecký posudok (§ 209 CSP). Zároveň mal žalovaný 1/ za to, že súd prvej inštancie mal zabezpečiť vyšetrovací spis ČVS: ORP 230/2-VYS-SC-2018, tak ako to žalobkyňa navrhovala.

6.3. Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, k tomu žalovaný 1/ poukázal na 3 neriešené právne otázky. Po prvé: „či v prípade, ak je predmetom dobrovoľnej dražby vec v podielovom spoluvlastníctve viacerých osôb, posudzuje sa otázka platnosti takejto dobrovoľnej dražby voči každému z takýchto spoluvlastníckych podielov vydraženej veci samostatne; nemôže byť teda vylúčené ani to, že bude (môže byť) zistené neplatným vydraženie len niektorého z viacerých spoluvlastníckych podielov na predmete dražby, resp. či v prípade, ak súd zistí dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktorý sa týka len niektorého zo spoluvlastníckych podielov na vydraženom predmete dražby, je potom neplatná celá dobrovoľná dražba?“ K tejto uviedol, že touto nastolenou právnou otázkou sa súd prvej inštancie nezaoberal a teda potom ani na ňu nemohol dať odpoveď.

6.4. Druhá právna otázka: „Ak sa predáva v dobrovoľnej dražbe vec v podielovom spoluvlastníctve viacerých osôb, posudzuje sa otázka platnosti takej dražby voči každému z takýchto spoluvlastníckych podielov na vydraženom predmete dražby samostatne; nemôže byť teda vylúčené ani to, že bude (môže byť) určené za neplatné vydraženie len niektorého z viacerých spoluvlastníckych podielov na vydraženom predmete dražby. Z toho, že súd zistí dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby ohľadom niektorého zo spoluvlastníckych podielov na vydraženom predmete dražby, preto bez ďalšieho nevyplýva, že by bola neplatná „celá“ dobrovoľná dražba.“ Vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu na predmetných nehnuteľnostiach (predmete dražby), ktorý bol v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov žalovaných v 3. a 4. rade, sa teda nemôže zakladať neplatnosť dražby na žalobkyňou tvrdenom dôvode týkajúcom sa len žalobkyne a jej spoluvlastníckeho podielu. K tomuto uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je správny vo výroku, ktorým bola určená neplatnosť celej dobrovoľnej dražby konanej 16. 07. 2020, nakoľko neplatnosť záložnej zmluvy nebola v prejednávanej veci vo vzťahu k žalovaným 3/ a 4/ tvrdená a ani na základe vykonaného dokazovania preukázaná. Preto žalovaný 1/ má za to, že už z týchto dôvodov mala byť žaloba vo vzťahu k žalovaným v rade 3. a 4. zamietnutá v celom rozsahu a to aj s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/2993/2009. Tiež namietal, že týmto spôsobom ako obiter dictum v dôsledku nevydraženej spoluvlastníckeho podielu žalovaných 3/ a 4/ k nehnuteľnostiam bolo znemožnené podať voči žalobkyňi spoluvlastnícku žalobu o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Zároveň došlo zo strany súdu aj k odopretiu spravodlivosti a ochrany práv žalovaného 1/ ako veriteľovi pohľadávky zabezpečenej záložným právom k nehnuteľnostiam, ktorá nebola týmto ani čiastočne uspokojená, nakoľko žalovaný 1/ musel vrátiť celú cenu dosiahnutú vydražením nehnuteľnosti žalovanému 2/.

6.5. Tretiu otázku žalovaný 1/ nastolil: „či v súvislosti s vykonanou dobrovoľnou dražbou, neuzavretie záložnej zmluvy je relevantnou skutočnosťou, ktorá spochybňuje platnosť záložnej zmluvy v zmysle § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách (prvý možný zákonom o dobrovoľných dražbách upravený dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby) alebo neuzavretie záložnej zmluvy je relevantnou skutočnosťou, ktorá zakladá porušenie ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, t.j. navrhovateľ dražby nebol záložným veriteľom a ustanovenia § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, t.j. predmet dražby nebolo možné dražiť, v zmysle § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách (druhý možný zákonom o dobrovoľných dražbách predpokladaný dôvod pre určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby)?“.

6.6. K úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby je nepostačujúce len zistenie, že došlo k porušeniu ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, predpokladom úspechu takejto žaloby je, že

musí ísť o také porušenie, ktorým je zároveň žalujúca osoba aj reálne dotknutá na svojich právach (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/66/2019 z 28. 08. 2020).

6.7. Z podanej žaloby o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby vyplýva, že žalobkyňa jej dôvodnosť vyvodzuje z tvrdenia, že absencia vlastnoručného podpisu žalobkyne na záložnej zmluve spôsobuje, že v súvislosti s uzatvorením záložnej zmluvy nebola zachovaná zákonom stanovená písomná forma vyžadovaná na platnosť takeého právneho úkonu v zmysle § 151b ods. 1 v spojení s § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho je takáto záložná zmluva podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom. K uvedenému tvrdeniu žalobkyne o neplatnosti záložnej zmluvy zaujal stanovisko aj súd prvej inštancie (a žalovaný v 1. rade sa s ním stotožňuje), keď (v bode 30. rozsudku súdu prvej inštancie) konštatoval, že hoci žalobkyňa namietala neplatnosť tejto záložnej zmluvy, ako súd vyššie uviedol (t.j. bez existencie vôle a prejavenia tejto vôle nemožno právny úkon podrobiť testu jeho platnosti alebo neplatnosti (či už absolútnej alebo relatívnej), keďže neplatnosť právneho úkonu sa týka vadnosti buď samotnej vôle alebo jeho prejavu (bod 27. rozsudku súdu prvej inštancie)), na to, aby mohol súd prvej inštancie skúmať jej neplatnosť, musela byť najskôr účinne uzatvorená, čo sa však nestalo. S ohľadom na uvedené žalovaný 1/ má za to, že ani samotný súd prvej inštancie nevzhladol dôvod pre podanie žaloby o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v spochybnení platnosti záložnej zmluvy, ba čo viac, žalobkyňa vôbec ani netvrdila, že by boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách a zároveň by tým žalobkyňa bola dotknutá na svojich právach. Vo vzťahu k uvedenému potom možno konštatovať, že žalobkyňa neuviedla žiadne konkrétne argumenty, ktoré by mali neplatnosť dobrovoľnej dražby preukázať a ani súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nedospel k žiadnym konkrétnym zisteniam, že by predmetnou dobrovoľnou dražbou boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách a že by žalobkyňa bola tým dotknutá na svojich právach. V tomto smere žalobkyňa neunesla ani bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno.

6.8. Tento záver žalovaného 1/ vychádza aj z odbornej právnej literatúry, v zmysle ktorej súdne konanie o neplatnosť dobrovoľnej dražby má povahu sporovú, preto žalobcu zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno. Žalobca je povinný v žalobe (prípadne aj v ďalších prípustných prostriedkoch procesného útoku, resp. procesnej obrany) označiť relevantné skutočnosti, ktorými spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo z ktorých vyvodzuje porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách a zároveň vznik ujmy na svojich právach. Je tiež povinný podprieť svoje tvrdenia včasným predložením a navrhnutím dôkazov v súlade s princípom hospodárnosti a na základe pokynov súdu (Válová, K. a kol. Zákon o dobrovoľných dražbách. Komentár. 4. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2022, s. 303).

6.9. Neplatnosť dobrovoľnej dražby súd prvej inštancie vzhladol v tom (bod 28. in fine a bod 29. rozsudku súdu prvej inštancie), že vo vzťahu k záložnej zmluve nebola daná vôľa žalobkyne na jej uzatvorenie a preto zo strany žalobkyne ako jednej zo zmluvných strán (t.j. jednej z konajúcich osôb), nemohlo dôjsť ani k prijatiu takejto zmluvy podľa § 43c Občianskeho zákonníka, a teda nedošlo ani k jej uzatvoreniu podľa § 44 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, keďže žalobkyňa návrh na uzatvorenie záložnej zmluvy nikdy včasne neprijala. Na základe uvedeného mal súd za to, že nemohlo dôjsť ani k zriadeniu záložného práva podľa § 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka (keďže záložná zmluva nebola uzatvorená), ani k jeho vzniku podľa § 151e Občianskeho zákonníka (a to bez ohľadu na to, že bol katastrom nehnuteľností povolený vklad záložného práva) a tým pádom ani k jeho výkonu podľa § 151j Občianskeho zákonníka, čo všetko malo za následok neplatnosť žalobkyňou namietanej dobrovoľnej dražby zo dňa 16. 07. 2020, keďže nebol daný ten najzákladnejší predpoklad na jej vykonanie a to existencia účinne (a platne) uzatvorenej záložnej zmluvy.

7. Vzhľadom na uvedené neostáva žalovanému 1/ iné ako konštatovať, že súdom prvej inštancie zistený dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby nie je ani jedným z dvoch dôvodov (ktoré ak sú žalobcom v zmysle § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách v konaní tvrdené a zároveň aj následne preukázané) umožňujúcim súdu určiť zákonným spôsobom, t.j. v súlade so zákonom o dobrovoľných dražbách, dobrovoľnú dražbu za neplatnú. Pre absenciu uvedenia niektorého z týchto dôvodov, prípadne oboch týchto dôvodov, potom takýto rozsudok súdu prvej inštancie v spojitosti s rozsudkom odvolacieho súdu treba považovať za arbitrárny a tým aj nesúladný so základným princípom uvedeným v článku 2 ods. 1 CSP, podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

Žalovaný 1. rade má preto za to, že už z tohto dôvodu mala byť žaloba zamietnutá v celom rozsahu.

7.1. Žalovaný 1/ na okraj uvádza, že súdna kontrola (ne)existencie záložného práva na predmete dražby, ktoré bola v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne mohla byť sama o sebe predmetom súdneho konania iba pred vykonaním predmetnej dobrovoľnej dražby.

7.2. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby dovolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne, resp. rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie.

8. K dovolaniu sa písomne nevyjadrili žalobkyňa, ani žalovaní 2/ až 4/.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

9.1. Z výpisu z Obchodného registra Mestského súdu Bratislava III Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) zistil, že pôvodný žalovaný 2/ zanikol výmazom z obchodného registra dňa 14. 01. 2026, zároveň zistil, že jeho právnym nástupcom v dôsledku zlúčenia je obchodná spoločnosť SIXAVA DEVELOPMENT, s. r. o., IČO: 51 473 682, so sídlom: Veltlínska 1909/15, Svätý Jur.

9.2. Podľa § 64 CSP ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví. V zmysle citovaného ustanovenia § 64 CSP, ktoré je podľa § 438 ods. 1 CSP primerane aplikovateľné aj v dovolacom konaní, dovolací súd rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného 2/.

9.3. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9.4. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.5. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9.6. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9.7. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9.8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431

ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9.9. Dovolací súd v prvom rade pristúpil k prejednaniu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

9.10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu (porovnaj sp. zn. 1Cdo/54/2018, 2Cdo/33/2017, 3Cdo/33/2017, 4Cdo/54/2018, 5Cdo/104/2017, 7Cdo/29/2018, 8Cdo/140/2017).

10. Dovolateľ porušenie práva na spravodlivý proces videl najmä v tom, že „odvolací súd po prvé svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil vo vzťahu k podstatným otázkam prejednávanej veci, argumentáciu odvolacieho súdu považoval za nepresvedčivú, spočívajúcu v zmätočnosti a nelogickosti jeho argumentácie. Mal za to, že chýbajú úvahy odvolacieho súdu na základe ktorých dospel k zisteniam uvedeným v odvolaní, keďže nezrejmlil prečo nemožno dospieť k záveru, že v časti podielu záložcu 2 (žalovaných 3 a 4) je záložná zmluva platná“. Odvolací súd sa teda žiadnym spôsobom nezaoberal argumentáciou žalovaného 1/, ktorá vychádza z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/2993/2009, ktorá je pre náležité posúdenie veci podstatná a to, že „či v prípade, ak je predmetom dobrovoľnej dražby vec v podielovom spoluvlastníctve viacerých osôb, posudzuje sa otázka platnosti takejto dobrovoľnej dražby voči každému z takýchto spoluvlastníckych podielov vydraženej veci samostatne; nemôže byť teda vylúčené ani to, že bude (môže byť) zistené neplatným vydraženie len niektorého z viacerých spoluvlastníckych podielov na predmete dražby, resp. či v prípade, ak súd zistí dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktorý sa týka len niektorého zo spoluvlastníckych podielov na vydraženom predmete dražby, je potom neplatná celá dobrovoľná dražba?“

10.1. Ako druhé v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že zo strany konajúcich súdov došlo k znemožneniu vykonania dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nakoľko žalovanému 1/ bolo znemožnené dať si vypracovať súkromný znalecký posudok, zároveň žiadal zabezpečiť vyšetrovací spis, tak ako to navrhla žalobkyňa.

10.2. Z bodu 8. odvolania žalovaného vyplýva odvolacia námietka: „Predmetom dobrovoľnej dražby môže byť nielen celá vec, ale aj len spoluvlastnícky podiel. Ak sa predáva v dobrovoľnej dražbe vec v podielovom spoluvlastníctve viacerých osôb, posudzuje sa otázka platnosti takej dražby voči každému z takýchto spoluvlastníckych podielov na vydraženom predmete dražby samostatne; nemôže byť teda vylúčené ani to, že bude (môže byť) určené za neplatné vydraženie len niektorého z viacerých spoluvlastníckych podielov na vydraženom predmete dražby. Z toho, že súd zistí dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby ohľadom niektorého zo spoluvlastníckych podielov na vydraženom predmete dražby, preto bez ďalšieho nevyplýva, že by bola neplatná „celá“ dobrovoľná dražba. Vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu na predmetných nehnuteľnostiach (predmete dražby), ktorý bol v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov žalovaných v 3. a 4. rade, sa teda nemôže zakladať neplatnosť dražby na žalobkyňou tvrdenom dôvode týkajúcom sa len žalobkyne a jej spoluvlastníckeho podielu“.

10.3. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10.4. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny

názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

10.5. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01. 07. 2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

10.6. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

10.7. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premisí dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

10.8. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci

využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

10.9. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

11. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (porovnaj závery vyplývajúce zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 03. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priečiacu sa pravidlám logického uvažovania.

11.1. Pokiaľ teda odvolací súd náležitým spôsobom nezhodnotil aj žalovaným 1/ namietanú skutočnosť (pozri bod 10. tohto odôvodnenia) v odvolaní, resp. dostatočným spôsobom neodôvodnil jej bezvýznamnosť a irelevantnosť, odôvodnenie jeho rozhodnutia treba považovať za nedostatočne odôvodnené, čím porušil právo žalovaného 1/ na spravodlivý proces a konanie zaťažil vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje vysvetlenie toho, prečo odvolanie žalovaného 1/ v časti odvolacej námietky (pozri bod 8. až 10. odvolania žalovaného 1/) považuje za nedôvodné. Touto odvolacou námietkou sa odvolací súd nezaoberal, najmä teda na spôsob nazerania na právne posúdenie veci ohľadom neplatnosti časti dražby, vzhľadom aj na poukaz na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21Cdo/2993/2009 (ktoré síce nie je záväzné pre rozhodovanie slovenských súdov, ale z neho plynúce právne závery, tak ako ich žalovaný 1/ uvádzal, či sú alebo nie sú aplikovateľné aj na prejednávany prípad) a to v rozpore s ust. § 387 ods. 3 CSP. Pokiaľ odvolací súd považoval túto námietku žalovaného 1/ za irelevantnú, bolo potrebné vysvetliť z akých dôvodov, pričom dovolaciemu súdu nepostačuje vysvetlenie, resp. zdôvodnenie odvolacieho súdu, že predmetom záložnej zmluvy mala byť nehnuteľnosť ako celok, vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky žalovaného 1/ (pozri tu bod 10.).

11.2. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu ich odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, žeby dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť (4Cdo/102/2017). Pokiaľ takto odvolací súd postupoval aj v prejednávanej veci, dopustil sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založil tým nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia a v dôsledku toho aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejme dôvody toho - ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti ale hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale aj tiež so zásadami spravodlivého procesu.

11.3. Žalovaný 1/ tiež v dovolaní namietal (rovnako aj v odvolaní), že s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/66/2019 (prijaté ako R 9/2021), že žalobca je povinný v žalobe (prípadne aj v ďalších prípustných prostriedkoch procesného útoku, resp. procesnej obrany) označiť relevantné skutočnosti, ktorými spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo z ktorých vyvodzuje porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách a zároveň vznik ujmy na svojich právach.

11.4. Zákon č. 527/2002 Z.z. o dražbách v § 21 ods. 2 rozlišuje dve rozdielne situácie zakladajúce a odôvodňujúce možnosť požiadať všeobecný súd o preskúmanie už vykonanej dražby podaním žaloby. V prvom prípade stačí, ak dotknutá osoba spochybňuje platnosť záložnej zmluvy, na podklade ktorej bola

dražba vykonaná, kým v druhom prípade musí tvrdiť a zároveň aj preukázať, že boli porušené ustanovenia ZoDD. V oboch prípadoch kumulatívne platí, že žalobu môže podať iba osoba (fyzická osoba, právnická osoba i štát), ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach.

11.5. V posudzovanej veci súdy opreli neplatnosť celej dražby špecifikovanej výrokovou časťou rozsudku súdu prvej inštancie o posudzovanie, spochybňovanie tam uvedenej platnosti záložnej zmluvy v zmysle § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách.

11.6. Druhá právna veta z R 9/2021 znie: „Predpokladom úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby nie je len to, že boli porušené ustanovenia zákona, ale aj to, že žalobca bol práve porušením týchto ustanovení fakticky dotknutý na svojich právach. Obidva uvedené predpoklady musia byť splnené súčasne. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno na ich preukázanie v tomto prípade zaťažuje žalobcu.“

11.7. Túto právnu vetu je možné rovnako vzťahovať aj na spochybňovanie platnosti záložnej zmluvy, t.j. na posudzovanie aj tejto veci, čo vyplýva z ust. § 21 ods. 2 vety prvej zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách podľa ktorého, v prípade, ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Rovnako z bodu 21. predmetného rozhodnutia vyplýva: „V preskúmvanej veci odvolací súd postupoval správne, keď na základe tvrdení žalobcu posudzoval, či boli porušené ním uvádzané ustanovenia zákona č. 527/2002 Z.z. a teda, či bol splnený jeden zo základných predpokladov pre vyhovieť žalobe. Dospel k správnej závere, podľa ktorého dražobník je povinný v oznámení o dražbe uviesť obidva spôsoby dražobnej zábezpeky (viď dôvody uvedené v bode 21. rozsudku) a keďže v oznámení chýbal údaj o možnosti zložiť dražobnú zábezpeku formou bankovej záruky, bolo porušené ustanovenie § 17 ods. 1 písm. f) zákona č. 527/2002 Z.z. Potiaľ možno s rozhodnutím odvolacieho súdu súhlasiť. Odvolací súd sa však opomenul zaoberať vecou aj z hľadiska (hoci to žalobcom v žalobe bolo tvrdené), či išlo v okolnostiach danej veci o také porušenie zákona, ktorým bol zároveň žalobca aj reálne dotknutý na svojich právach a teda, či je naplnený aj druhý predpoklad úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby. Ak napriek tomu dospel k právnej názoru, že dražba je neplatná, jeho rozhodnutie treba považovať za predčasné a ním vyslovený právny názor (zatiaľ) za nesprávny.“

11.8. Rovnako touto odvolacou námietkou žalovaného 1/ sa odvolací súd v zásade vôbec nezaoberal (aj keď táto námietka je zahrnutá do dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP, z obsahu dovolania ako celku je zrejmé jej podradenie do dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP), pričom neuniklo pozornosti dovolacieho súdu, že žalobkyňa v žalobe tvrdí, že „k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech žalovaného 2/ nedošlo a ona naďalej zostáva podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti v rozsahu 1.“. Z uvedeného podľa dovolacieho súdu vyplýva tvrdenie žalobkyne o dotknutosti na svojich právach, avšak odvolací súd sa však opomenul zaoberať vecou aj z hľadiska, či išlo v okolnostiach danej veci (tvrdenie, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti), ktorými bola zároveň žalobkyňa aj reálne dotknutá na svojich právach (v rozsahu neplatnosti celej dražby) teda, či je naplnený aj druhý predpoklad úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby, či v okolnostiach posudzovanej veci z hľadiska tvrdeného dotknutia, ktorým spochybňuje platnosť záložnej zmluvy, aj v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalovaných 3/ a 4/. Preto vyšlo dovolaciemu súdu ako úplne logické, vysporiadať sa zo strany odvolacieho súdu aj s uvedenými odvolacími argumentami žalovaného 1/, či sú alebo nie sú vo veci dôvodné z hľadiska zásad uvedených v bode 11.4. a nasl. tohto rozhodnutia.

12. Žalovaný 1/ ďalej namietal, že k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f) CSP došlo aj tým, že došlo k znemožneniu vykonania dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nakoľko mu bolo znemožnené dať si vypracovať súkromný znalecký posudok, zároveň žiadal zabezpečiť vyšetrovací spis, tak ako to navrhla žalobkyňa.

12.1. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje aj právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie strán sporu (viď § 185 ods. 1 CSP). Dôkazy hodnotí súd podľa

svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 ods. 2 CSP). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 2 CSP).

12.2. Najvyšší súd SR vo viacerých rozhodnutiach, napr. sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018, 5Cdo/122/2019 vyslovil, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno odôvodniť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, k overeniu alebo vyvráteniu ktorej je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, už bolo doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak uvedené dôvody zistené neboli, súd nevykonaním navrhovaného dôkazu postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, garantujúcimi strane sporu právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť. V posudzovanej veci dovolací súd takúto vadu zistil.

12.3. Pokiaľ v tomto smere v konkrétnosti žalovaný 1/ namietal, že nemal možnosť sa oboznámiť s kompletným znaleckým posudkom z trestného spisu, resp. dať si vypracovať súkromný znalecký posudok, rovnako k námietke nezabezpečenia vyšetrovacieho spisu, ktoré navrhovala žalobkyňa dovolací súd udáva, že tieto nie sú dôvodné.

12.4. Zo záznamu z pojednávania pred súdom prvej inštancie dňa 01. 03. 2023 dovolací súd zistil, že žalovaný 1/ na pojednávani poukazoval na to, že nebol doložený relevantný znalecký posudok v zmysle civilného sporového poriadku ohľadne pravosti podpisu žalobkyne v záložnej zmluve, súd prvej inštancie uviedol, že so všetkými listinnými dôkazmi boli strany sporu oboznámené tým, že im boli doručené a pravdivosť ich obsahu nebola kvalifikovane spochybnená, súd upustil podľa § 204 CSP od ich čítania, resp. oboznamovania a považoval ich za vykonané. V ďalšom podľa § 182 CSP vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené, keď nepovažoval za potrebné vykonávať ďalšie dôkazy.

12.5. V danom prípade súd prvej inštancie v bodoch 25. a 30. uviedol: „25. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplývalo, že podpisy žalobkyne tak na záložnej zmluve č. 2, ako aj na návrhu na vklad záložného práva zriadeného touto zmluvou do katastra nehnuteľností, nepredstavovali pravé podpisy žalobkyne. Hoci žalovaný v 1. rade namietal nedôkaznosť znaleckého posudku č. 8/2019, súd mal za to, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom, a teda aj znalecké posudky vykonané v trestných konaniach, pričom žalovaný v 1. rade netvrdil a ani nepreukázal, že by predmetný znalecký posudok nebol získaný zákonným spôsobom a navyše ani netvrdil a nepreukázal opak skutkového záveru vyplývajúceho z tohto znaleckého posudku. Zároveň skutkové závery vyplývajúce z tohto znaleckého posudku boli podporené aj závermi z ďalšieho znaleckého posudku (ako vyplýva z uznesenia o vznesení obvinenia žalovanému v 3. rade), podľa ktorých sfaľované podpisy žalobkyne boli vyhotovené žalovaným v 3. rade. Vzhľadom na uvedené považoval súd skutočnosť, na ktorú treba vedecké poznatky (t.j. skutočnosť ohľadom pravosti podpisu žalobkyne) za posúdenú súdnym znalcom, teda osobou na to oprávnenou podľa § 207 C.s.p., a to bez ohľadu na to, či takýto znalecký posudok bol nariadený v tunajšej civilnej veci alebo v inej trestnej veci. Nesporným a preukázaným zároveň bolo aj to, že na základe tejto záložnej zmluvy č. 2 bola vykonaná namiataná opakovaná dražba zo dňa 16.07.2020.“ „30..... Z navrhnutých dôkazov súd nevykonal dôkaz navrhnutý žalobkyňou, a to zabezpečenie vyšetrovacieho spisu ORP 230/2-VYS-SC-2018 z dôvodu, že pre rozhodnutie sporu bolo irelevantné ako predmetná trestná vec skončila, keďže tie najpodstatnejšie skutočnosti z nej vyplývajúce, ako napr. závery znaleckého posudku o pravosti podpisu žalobkyne, boli súdu známe a zároveň postačujúce pre zistenie rozhodného skutkového stavu.“

12.6. Odvolací súd v bode 15. okrem iného uviedol: „Z návrhu je zrejmé, že žalobkyňa napáda neplatnosť záložnej zmluvy a to z dôvodu, že danú zmluvu ako záložca 1/ nepodpísala. Bolo v konaní preukázané, že na predmetnej zmluve nie je jej podpis, a že došlo k jeho sfaľovaniu. Dané je preukázané znaleckým posudkom, ktorý bol vyhotovený v trestnom konaní, ktorý posudok môže byť použitý určite

ako dôkaz znalecký aj v tomto civilnom konaní, keď odpovedá na odbornú otázku, ktorá je predmetom aj tohto civilného konania.“...a tiež „K argumentu o nepreukázaní tvrdenia, že podpis na zmluve žalobkyne nebol jej, odvolací súd uvádza, že tento je nedôvodný. Žalobkyňa predložila síce kópiu znaleckého posudku a to časť posudku, ale označila ako dôkaz aj celý trestný spis, v ktorom sa nachádza znalecký posudok v celom rozsahu. Pre potreby daného konania predložila v kópii tú časť posudku, ktorá obsahuje potrebné závery, z ktorých je zrejmé, kto vykonal znalecký úkon, v akej veci bol vykonaný, čo bolo predmetom skúmania a aké sú závery posudku. Odvolací súd mal za to, že takto predložený a označený dôkaz je postačujúci a preukazuje tvrdenie žalobkyne o tom, že na záložnej zmluve nie je jej podpis. Rovnako súd prvej inštancie poukázal i k tej okolnosti, že bolo vznesené obvinenie žalovanému v 3. rade z dôvodu, že bolo znalecky preukázané, že podpis žalobkyne na predmetnej záložnej zmluve vykonal on, čo vyplýva z uznesenia v trestnom konaní. Podľa odvolacieho súdu je takéto vykonanie dôkazov postačujúce, tak ako uviedol aj súd prvej inštancie. Nič nebránilo žalovanému v 1. rade, ktorý mal z návrhu vedomosť, ako preukazuje žalobkyňa svoje tvrdenie, namietnuť ho a žiadať vykonať nové znalecké posúdenie, prípadne dať vyhotoviť súkromný znalecký posudok. Dané nevykonal.“

12.7. V tomto smere považoval dovolací súd túto dovoláciu námietku žalovaného 1/ za neopodstatnenú, stotožniac sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení odvolacieho súdu aj vzhľadom na vyššie uvádzané závery k nevykonaniu dokazovania. Pokiaľ žalovaný 1/ žiada pripojiť vyšetrovací spis v rámci dovolacieho konania, tak ako navrhovala žalobkyňa, tak aj táto dovolacia námietka nie je opodstatnená s poukazom na § 435 podľa ktorého v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. Naviac ako je zrejmé žalovaný 1/ nenavrhol vykonať takéto dokazovanie pred súdom prvej inštancie, resp. odvolacím súdom, toto navrhovala vykonať žalobkyňa, ktorej žalobe ale súd prvej inštancie vyhovel, preto táto odvolanie a dovolanie nepodávala.

12.8. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody (v bodoch 10. až 11. 8.) dovolací súd konštatuje, že žalovaný 1/ opodstatnene namietal porušenie svojich procesných práv v takej miere, že postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu došlo v konaní k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP) s tým, že právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je preň záväzný (§ 455 CSP).

13. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušené rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 7Cdo/212/2014 a 8Cdo/130/2015).

14. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vec vráti odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

15. Uznesením č.k. B3-12C/99/2020 z 20. februára 2024 súd prvej inštancie rozhodol o povinnosti žalovaných 1/ až 4/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 352,14 eura na účet jej právneho zástupcu a to do 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

16. Podľa § 439 CSP dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a dovolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

17. Výdanie uznesenia o náhrade trov konania v konkrétnej výške je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozhodnutia vo veci. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu uznesenie o výške náhrady trov konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené)

rozhodnutie by zostalo uznesenie o výške náhrady trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel, čo by zároveň odporovalo princípu právnej istoty (sp. zn. 4Obdo/7/2018, 3Obo/9/2017). Závislým výrokom môže byť nielen dovolaním dotknutý výrok, tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci (R 73/2004).

18. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 a § 390 CSP). Zároveň zrušil aj uznesenie o trovách konania v súlade s § 449 v spojení s § 439 CSP.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.